

školský časopis GSM

cesta

"dobrovoľný"
príspevok: **4,90Sk**

NOVÁ TVÁR NA
"NA BOJISKU"

ZBIERALI SME PRE
ŽAKAROVCE

RETRO:
**4xSTUŽKOVÁ
&IMATRIKULÁCIA**

„Budeme sa zaoberať dvomi postupnosťami, aritmetickou a geometrickou. Postupnosť je daná rekurentne.“ Takto sa mi začala hodina matematiky. A ja som to pochopil! Odložil som učebnicu a zošit, vbral som pero a papier a teraz už píšem úvodník do novej CESTY.

Povedzte, no nie je to skvelé, že máme školský časopis? Podľa mňa áno. Okrem toho, že v ňom každý nájde príbehy, rozhovory, výroky a poniektorí aj stopkupóny, tak navyše, ak práve počúvate neskutočne pútavý, zaujímavý a poučný výklad látky, (asi ako v tejto chvíli ja), stačí tak málo... Vytiahnuť si Cestu z lavice a začať si listovať a listovať... Priznávam, niekedy je to trochu riskantné, najmä ak sa na vás začne váš profák podozrievavo dívať. Vtedy je dobré rýchlo si vybrať žuvačku a tváriť sa ako anjelik až do chvíle keď bude jednoznačne badateľné, že už si vyhlíadal ďalšiu podozrivú obeť. „Prúser“ je len vtedy, ak práve vy ste tá obeť. No a ja asi pomaly skončím, lebo nemenovanému profesorovi sa už tie moje mimomatikárske aktivítiky prestávajú páčiť.

Tak teda, nikým nerušené listovanie vám praje

Okienko veľkého brataTM

prof.: No moji prváci. Teraz si prepne slovenskú klávesnicu na talianskú.

PC: (nefunguje)

prof.: OŠAL SA !

žiak: Čo prosím?

prof.: Vždy, keď ho potrebujete, tak nefunguje!!!!
OŠALILA MAČKA VTAČKA - skúsime španielčinu.

PC: (nefunguje)

prof.: 2. pokus, španielčina

PC: (funguje)

prof.: ĎA MILUJEM!... My si rozumieme...

žiaci: (jasot a búrlivý potlesk)

prof.: Ticho žiaci!!! Riaditeľ má hneď tuná za rohom budú !!!

Kolegyňa, prestaňte tak tlačiť na tú myš.
Pretože vy chcete vytlačiť črevá z tej myši a
neznásilňujete ju (tú myš).

„Dcéra, ma nedráždite,
lebo to nem
dopadne dobre.“
„Jóoj, nečapem s tou
rukou po monitore..!“

vytrhnuté z kontextu:
„...Nepoužívajte
diskety !!!!“

Zberali sme pre deti

Keď niekedy prichádzam domov veľmi neskoro, snažím sa bezhlučne odomknúť zámok na dverách a nenápadne sa presunúť do svojej izby. Potom mi len ostáva dúfať, že rodičia spia, alebo, že majú zapnutú telku a nepočuli môj zúfalý pokus o tichý „presun do bezpečia“.

Taktiež mám stopercentnú istotu, že keď sa vrátim z výletu s kamarátmi, zahrnú ma množstvom otázok a alternatív, čo všetko som mohla za ten čas povystrájať. Niekedy mi to poriadne lezie na nervy. Nikdy som si nedokázala uvedomiť, aké by to bolo bez rodičov, respektíve som si iba myslela, že asi viem, aké to je. Pravdupovediac, ako každé dieťa som plánovala úteky z domu a chcela život bez kontroly a neustálych zákazov či príkazov. Môj pohľad však dokázala zmeniť jediná návšteva detského domova.

Začalo sa to úplne nevinne. Pokúsťe sa predstaviť si život dvoch bezstarostných študentiek, ktoré sa tak ako zvyčajne prechádzajú po školskej chodbe. Zrazu sa však po celej chodbe začne rozliehať známy hlas zástupky-

ne: „Dievčatá!!!“ Bol by to asi dobrý začiatok zlého dňa, ale to asi nepoznáte milé zástupkyne na našej škole. Toto konkrétne spískala pani profesorka Slivková, ktorá svojim šarmom získala naše študentky pre dobrovoľnícku zbierku, ktorú organizovala TESCO charita pre detské domovy. Trvala od apríla do októbra tohto roku. Tak sme sa odvtedy neprechádzali len po školských chodbách, ale aj po OD TESCO, no v rukách sme už mali urnu a pohľadnice od detí. Našou koordinátorkou bola pani Zajacová, vedúca DD v Žakarovciach.

Všetky sme sa držali statočne. Niekedy sme od únavy ani nevedeli ako sa voláme. Niektoré z nás mali image alla homeless, iné vyzerali celkom slušne. Už sa mi pomaly začínalo snívať s frá-

zou: „Dobrý deň! Nechceli by ste prispieť deťom z detského domova?“ Niekedy sa nám podarila aj veta: „Dobrý deň, sme z detského domova...“, ale to sme už boli veľmi prepracované. Ľudia boli rôzni. Niektorí povzbudili, iní nás odradili svojim postojom či reakciou. Ku koncu služby sme počítali posledné minúty a vyčkávali na striedajúcu dvojicu. Keď si na to spomeniem, v mojom vnútri znie ten istý hlas ako vtedy: „Pre koho to vlastne robíš?“. Vtedy som v sebe nenašla konkrétnu a uspokojujúcu odpoveď. Dnes však viem, že sme to všetci robili pre úžasné deti, plné nadšenia a elánu do života. Pre deti s nádherným úsmevom, plným vd'ačnosti, ktorý nám opätovali, keď sme ich prišli navštíviť. Cesta do Žakaroviec, aj s jednou prestávkou na Spišskej kapitule, bola vcelku prí-

jemná. Nevieť však, či mal taký pocit aj vodič, ktorý nás celú cestu musel počúvať.

Hneď po našom príchode sa detský domov začal zaplňovať smiechom detí, práve prichádzajúcich zo školy. Na ich očká plné huncúctva sa nedá zabudnúť. Až pri nich som si uvedomila, čo to znamená žiť ďaleko od rodičov.

O tieto živé striebra plné túžby po láske sa starajú nenahraditeľné tety a ujovia, ktorí sa im snažia priblížiť rodinu s jej zvykmi a pravidlami. Detičky sú veľmi talentované. Dievčatá- speváčky, chlapci- futbalisti. Našlo sa tam aj zopár tanečníkov a nenahraditeľných šoumenov.

Pripravili pre nás naozaj zaujímavý program a veľmi dobre sa o nás postarali. Dokonca nás veľmi milo prekvapili darčekom, ktoré nám darovali na pamiatku.

Čas je neúprosný a aj naša návšteva sa pomaly blížila k záveru, no nikomu sa odísť nechcelo. Strávili sme tam naozaj pekné chvíle... Dúfam, že každá jedna z nás bude mať možnosť ešte niekedy navštíviť „svoje detičky“. (Každá z nás strávila istý čas so skupinkou detí, ku ktorej bola pridelená. To sú tie „naše deti“).

Keďže som slúbila, že tento časopis sa dostane aj do DD v Žakarovciach pri Gelnici, patrilo by sa asi niečo pekné odkázať: „Prajeme Vám veľa lásky, trpezlivosti, optimizmu a dobrých ľudí, ktorí Vám budú ochotní pomôcť v akejkoľvek situácii! Máme Vás všetkých vo svojich srdiečkach!,,

Kitka ♥

„nová tvár na bojisku...”

Mgr. Peter Sepeši

Odkiaľ pochádzate, z akej rodiny?

Som z Ličartoviec, ale narodil som sa tu v Prešove. Svoju rodinu vnímam ako najlepšiu, pretože ak by bola iná, už by nebola moja. Mám dvoch súrodencov, staršieho brata a mladšiu sestru. Mám dvoch rodičov, pričom obaja sú starší ako ja. Máme sa všetci radi.

Čo robíte okrem učenia na našej škole?

Skúsím opačne, teda čo nerobím. Nie som v klasickej farnosti, ani nemám na starosti konkrétny kostol. Pôsobím v ACM (Arcidiecézne centrum pre mládež). Je to inštitúcia, ktorá koordinuje činnosť mladých. Snažíme sa pomáhať mladým ľuďom, aby nachádzali a prežívali svoju vieru ako osobný vzťah s Bohom, ktorý človeka naplňa a robí ho skutočne šťastným. Teda venujem sa mladým.

Aký ste boli študent? Mali ste rád školu za vašich študentských čias?

Radšej sa nepriznávam, ale teraz už ju mám rád. Mal som rád odborné predmety (som vyučený mechanik- elektronik) a matiku (netvrším, že som bol v nej dobrý, iba, že som ju mal rád).

Ktorý predmet ste neznášali a čakali na koniec školy, aby ste sa ho už nemuseli učiť?

U mňa to nebolo až také extrémne. No neprezradím, aby sa študenti nemohli vyhovárať na predmetoch mojich kolegov, že ani ja som ho nemal rád.

Znova ste sa vrátili do školy, teraz však ako učiteľ. Ste prísny alebo jeden z tých milých, flegmatických a usmievavých ľudí, ktorých nič nerozhádza?

To nie je otázka pre mňa, ale pre žiakov. Som taký, aký cítim, že by som mal byť. Som aj-aj. Mám rád serióznosť a dodržiavanie dohôd z oboch strán.

Čo robíte keď nič nerobíte, resp. čo robíte vo svojom voľnom čase?

Šport, kniha, hudba, alebo iba tak vyložené nohy. Úplne ideálne to je vtedy, keď sa tieto veci dajú spojiť a robiť naraz. Napríklad po dobrom futbale, zdravo unavený v kresle s knihou v ruke, pri dobrej hudbe.

Keďže náš časopis má miestami aj znaky bulváru ...Ste rím.-kat. kňaz a asi sa už ženit' nebudete, ale spomínate si na svoje školské lásky?

Už štylizácia otázky je ozaj ako z bulváru. Ale keďže bulvár nemám rád... mlčím. Ale áno, spomínam si.

Teraz vám poskytujeme miesto na obhajobu alebo na nejaký odkaz kolegom, či študentom. Máte päť minút a beží vám štvrtá ...

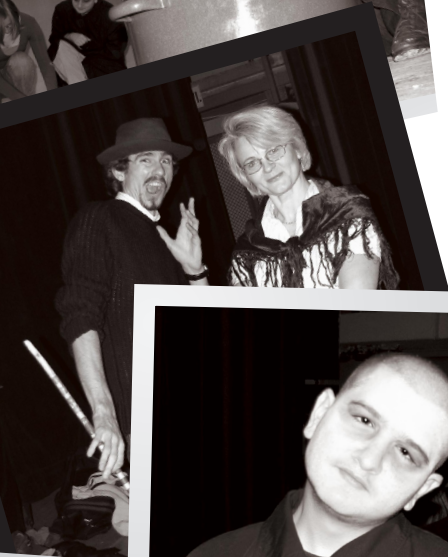
Obhajoba? Ja som to nebol...! Odkaz? Nech čítaš tieto riadky kdekoľvek, poobzeraj sa okolo seba a všimni si všetko dobré, čo ťa obklopuje. Buď za to vďačný.

STANISLAV DEJENKOV

BARBORA HREDOVÁ

IMATRIKULÁCIA

Čo bolo bolo ...Keď sa povie slovo imatrikulácia, každému napadne víťanie prvkov v škole, chvíľkový trapas, či už „dlho pripravovaný“ program. Tohtoročná imatrikulácia sa mala nieť v atmosfére rodiny Adamsovcov. Ale iba mala. Nabralo to totiž úplne iné obrátky ako sme predpokladali, a tak problémy s mikrofónmi a neuveriteľným chaosom za oponou znázorňovali na javisku hlučné miesta, ktoré boli dosť častým javom. Darmo boli na javisku tri kamery a fotograf, ktorý možno čakal čo za veľké BOOM vyskočí spoza opony. A aj vyskočilo. Síce prvý a poslednýkrát. Keď odhodlaný tretiak začal svižným krokom vykrúcať talentované prváčky. Ukážkový tanec predviedol so svojou sestrou a potom v horúcom virvare im prišli pod ruky aj noví profesori. (p. prof. Imrichová, p. prof. Dobranský). Touto cestou sa chceme poďakovať aj kapele, ktorej sa síce nepodarilo zohnať 9V baterky do gitary, pretože v štyroch stánkoch ich 16.novembra 2006 o 08:02 nemali, no napriek všetkým úskaliam sa jej podarilo odvieť slušný výkon. Záverečné sľuby boli hádam pre všetkých vykúpením.

Tak a je to za mnou! To si určite povedal každý prvák a nepochybné aj tretiačka organizačná čata. Musím sa priznať, že najprv som sa obával, čo to asi tak bude. Ale teraz musím skonštatovať, že mne osobne sa to veľmi páčilo. Nevieť, aké to bolo pominulé roky, možno preto. No určite treba zažiť aj niečo také. Trochu stresu sa dalo pekne zvládnuť, hoci nám v zákulisí sa triasli ruky, možno aj od zimy, no od stresu určite. Tretiaci nám totiž nechceli prezradiť, čo bude našou úlohou. Povedali nám to práve vtedy, keď sme mali vyjsť na pódium pred desiatky tváří.

Keď som na začiatku programu začul svoje meno, pomyslel som si : „Prečo práve ja?!“ Áno, bolo to tak. Chtiac-nechtiac som sa s ostatnými presunul do zákulisia a s hrôzou očakával, čo sa bude diať. Nuž, nakoniec som to prežil. Radšej by som možno triafal s metlou do fľaše, no aj zemiaky ušli, aj keď šúpať ich s tupým príborovým nožom bolo vskutku zaujímavé. Aspoň že som nemusel loviť gumené hadíky z misky plnej oleja.

A čo sa dialo v zákulisí? Nuž, nič nezvyčajné. Tretiaci pobehovali sem a tam, raz im chýbalo to, raz ono, raz nevedeli nájsť potrebných prvákov, hoci tam stáli všetci v kope. Nervózni prváci kvôli tréme (a či traume) stáli na mieste ako prikovaní, alebo sa naopak prechádzali. Síce nevideli celý program tak, ako študenti v hľadisku, no určite medzi nimi vládlo viac emócií.

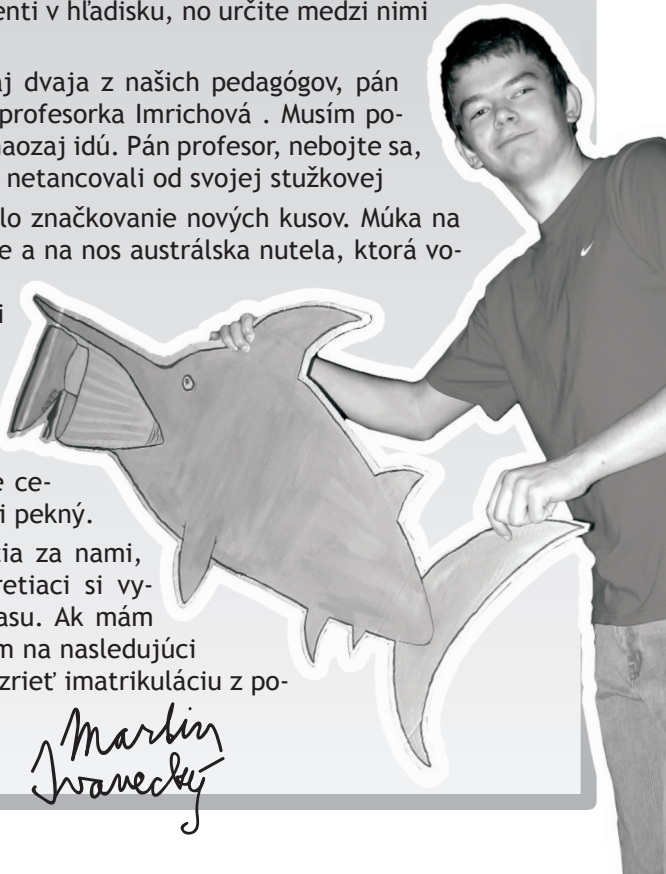
Imatrikuláciu si užili aj dvaja z našich pedagógov, pán profesor Dobranský a pani profesorka Imrichová . Musím povedať, že ľudové tance im naozaj idú. Pán profesor, nebojte sa, vôbec nebolo vidieť, že ste netancovali od svojej stužkovej

Po programe nasledovalo značkovanie nových kusov. Múka na hlavy, rúžový smajlík na líce a na nos austrálska nutela, ktorá voňala ako ho... ehm... hostová lahôdka (ach, chudáci austrálske deti).

Po nakoniec odobrenom programe a scénkach imatrikulácie sa premietal film Autá. Nebol to síce celovečerný film, no bol veľmi pekný.

Dnes je už Imatrikulácia za nami, prváci sú predstavení a tretiaci si vychutnávajú viac voľného času. Ak mám povedať pravdu, už sa teším na nasledujúci rok, keď si budem môcť pozrieť imatrikuláciu z pohodlného kresla v hľadisku.

*Martin
Ivanecký*

navždy sa zachová
v pamäti...

ŠTUŽKOVÁ

Štvrtok 16.11.2006 bol v skutku tradičným štvrtkom. Gravitácia platila, Zem sa spokojne otáčala okolo svojej osi, dokonca aj slnko vyšlo v rovnakom čase ako zvyčajne.

A predsa sa našlo niečo, čo tento štvrtok odlišilo od všetkých štvrtkov, aké sme my, áčkari, zažili. Bol to štvrtok, ktorý sa nezačal o polnoci 16.11. Príbeh tohto štvrtka sa začal už v septembri 2003, keď sme sa ešte zmätení prvýkrát posadili do školských lavíc v našej triede a začali sme vytvárať to, čo sa nazvalo 4.A.

A práve večer tohto tradično-netradičného štvrtka odzrkadlil, ako sa 4.A vlastne vyformovala. Z celej slávnosti bolo cítiť veľmi málo oficiálnosti. Zabávali sme sa od začiatku do konca a stres asi zabudol prísť, keďže na stuž-

kové je zvyknutý chodiť len v piatky a soboty. A možno sme boli „v pohode“ preto, lebo sme načerpali veľa pokoja na krásnej úvodnej omši, ktorú pre nás odslúžil pán kaplán Martin Šinal'. Dokonca ani oficiálna časť nebola ničím strojeným. Prejavy sa našťastie obišli bez zbytočných fráz a klišé. Ukázala sa tu zas a znova spontánnosť a rečnícky talent nášho pána riaditeľa. Naš triedny, pán prof. Širotňák ukázal, že nie je len skvelým tanečníkom, ktorého rock-n-roll s manželkou bol akoby súťažným tanečným číslom, ale že je aj prirodzeným rečníkom.

V programe zasa nikto neprehliadol, resp. neprepočul „herečku“ Katku Poláčekovú, ktorej „jačanie“ si určite zapamätal každý z prítomných. Skvelú zábavu urobili aj hviezdy východniarskej popmusic - Drišlak a „do kolien“ každého dostali Karči a Lajči a ich nekoordinované pohyby.

Svoju špeciálnu atmosféru mala aj čierna kronika, ktorej tvorcovia boli veľmi mierni a neprezradili na svojich spolužiakov nijaké neresti. Po kronike nasledovala zábava v plnom prúde až do bieleho rána.

Ráno sme odpratali všetko, čo ostalo. Vlastne takmer všetko. To, čo ostalo a čo sa nedá tak ľahko odpratať, sú spomienky na onen tradično-netradičný štvrtok.

Majka Škvarlová

4B.

Stužková. Tak často skloňované slovo vo 4.B pár dní pred jej uskutočnením. Tri roky zbehli ako voda a už sme štvrtáci a stužková je za nami. Bohužiaľ. Ale tie dni pred ňou boli veľmi zábavné i napínavé. S prípravou sme začali už v septembri, pre istotu, aby sme všetko stihli pripraviť, a aby všetko bolo dokonalé. Profesori a najmä triedna pani profesorka k nám boli veľmi ústretoví a milí, a dávali nám priestor na dokončenie potrebných vecí. Celá trieda sme sa poctivo učili tancovať, aby sme v taký výnimočný deň neboli ako

drevá. Tancovanie sme zvládli. Horšie to už bolo s programom. Viete, koľko ľudí, tolko chutí, ale nápadov mizerne málo. Týždeň pred stužkovou sme sa akosi nakopli a pustili sa do toho. „Vypotili“ sme zo seba vcelku slušný, asi 45 minútový program. Kto bol, mohol vidieť a kto nebol, môže ľutovať. Určite sme nesplnili očakávania všetkých prítomných, ale my sme sa neskutočne zabávali. Predsa nemôže byť všetko príliš dokonalé. Jediné, čo možno považovať za celkom dokonalé, sme boli my, študenti. Chlapci boli nahodení v oblekoch a dievčatá v nádherných šatách, s mejkapom. Všetci sme si pekne nastúpili pred pódium a začala polhodinová, veľmi zábavná formálna časť. Po nekonečných prejavoch prišli na rad tance. To už sme boli vo svojom živle. Chlapci poriadne vytancovali okrem spolužiakov aj našu triednu profesorku Kohútovú, ktorá medzi nás úplne zapadla. V tanečnej horúčke sme pokračovali aj po nočnom odchode rodičov a profesorov. DJ urobil pravú diskotéku a zabávali sme sa až do neskorého rána. Zábavu a nadšenie vystriedala únava, ktorá nás vyhnala domov do postelí.

V pondelok sme sa všetci zhodli v tom, že stužková je nádherné zakončenie štvorročného štúdia a stojí za to zúčastniť sa jej. Želám vám, aby ste aj vy mali krásnu stužkovú, plnú nádherných chvíľ a nezabudnuteľných zážitkov.

Katka Kapcová

Cení návštevníci (a.k.a balkónová zberba) si stužkovú zapamätajú hlavne ako hodinku sledovania (bez)nádejného programu zostresovaných (a miestami podnapitých) študentov. Pritom v kútiku duše dúfajú, že sa im potom dostane do rúk nejaký ten koláč, alebo (pri veľkom šťastí a dobrých známostiach) ich niekto počastuje aj kvapkou Chateau de la sweet lady.

Ale karta sa obrátila a v úlohe nešťastného budúceho (snáď aj úspešného) maturanta som bol zrazu ja. Ako divák/vyžierač som bol už na mnohých stužkových, no teraz keď som sa ocitol dole v „kotli“ som sa cítil ako v cudzom meste. Ďalšia vec, ktorú som nespoznával boli moje spolužiačky (teraz už husto

nahodené kočky) a začal som prehodnocovať naše doterajšie vzťahy.

Večer sa vyvíjal hladko a oficiálna časť, ak si odmyslíme niekoľko problémov, bola úplne bez problémov. Až prišiel kameň úrazu, ktorým bol náš program. Keďže bol premiérou a generálnou skúškou zároveň, nič nebolo isté a strata scenára a niekoľkých rekvizít príjemne potešila a otvorila dvere nečakaným možnostiam vývoja večera. V zákulisí to vrelo a na javisku mrelo... To boli moje prvé nesmelé odhady škôd. Slovné spojenia ako „kde je ten klobúk“ alebo „toto bude trápne“ sme pre nedostatok času skracovali na cudzojazyčné štvorslabičné nadávky.

Napriek nepriazni osudu a nášmu mizernému sebavedomiu, program zarezoval a mal veľkú odozvu. A to si nevymýšľam, ľudia sa fakt bavili(!) Ale fakt. Tí čo ste neboli, môžete ľutovať (hehe). Noc potom nabrala rýchle obrátky. Veselé tváre, tanec, hudba, kde tu aj pokus o spev a... no veď to poznáte :) . Začalo sa brieždiť a ja som si domov odnášal kus džbánu, rozbitý pohár a čriepky spomienok.

Matúš Duchon

Divná hudba, trápny program, sediaci profesori a znudení rodičia... áno, to všetko tu už bolo.. ale nie na stužkovej našej 4.D!!! 18. november 2006 navždy zapísaný do dejín Gymnázia sv. Moniky.

Všetko čo sa dalo porušiť, bolo porušené... od veľkosti výstrihov, cez obliehanie profesorov študentmi (a hlavne študentkami :D) a pitím vína už o pol šiestej podvečer, skrátka, školský zákonník sa po tejto akcii môže odhlasovať nanovo.

Déčkari si zvolili kostol sv. Mikuláša a mnohí sa obávali veľkého prázdna. Avšak opak bol pravdou- kostolom sa rozliehal spev zboru a svoje čaro mala aj moderná kázeň kaplána Poláčka s množstvom elektronických výrazov, čo bolo mladým maturantom veľmi blízke.

Ceremoniál stužkovej slávnosti sa začal o 17:30. Takých krásnych naš škola ešte nevidela. Na tvárach úsmev a na telách elegantné róby, i to patrilo k jedinečnému večeru. Zlatým klincom slávnosti bol program, ktorý bol prijatý s nadšením nielen zo strany rodičov či profesorov, ale i známych, ktorí sa zastavili. V zákulisí to však vyzeralo inak; behalo sa so škatuľami, klobúkmi a krojmi, miestami i improvizovalo, a súčasný šmrnc celému programu dodala videoprojekcia talianskej mafie, ktorá je vlastne úvodom na DVD, či obmena „Pošty pre teba“, kde zažiaril obľúbený učiteľ fyziky a informatiky a zároveň triedny našich déčkarov: Ľubko Lazor :D, ktorý si za svoju štvorročnú výchovnú prácu odniesol náramkové hodinky, aby už detičky nikdy nemeškali do školičky.

Čo dodať? Déčkarska stužková je za nami, bola len jedna, bola jedinečná a už nikdy taká nebude. Odporúčam pozrieť si DVD a nech si každý vytvorí vlastný názor. :D

Katka Pivovarníková

recenzia - film

WORLD TRADE CENTER

(USA, 2006, 129 min, réžia: Oliver Stone) 11. september 2001 bol na newyorské pomery veľmi slnečný a horúci deň. Will Jimeno, policajný dôstojník, si chcel zobrať deň voľna a venovať sa len svojím koníčkom. Nakoniec sa rozhodol že do práce pôjde. Seržant John McLaughlin, uznávaný veterán

policajného zboru, bol už dlho hore. Každé ráno ho totiž čakala dlhá cesta do práce. Oba ja spolu s kolegami robili obchádzku Manhattanu, tak ako to robili aj po iné dni. Na tento deň však už nikdy nezabudnú.

Ich policajný tím dorazil ako prvý z centra Manhattanu k horiacemu Svetovému obchodnému centru. Piatí muži, medzi nimi aj Jimeno a McLaughlin, vošli do WTC, aby pomohli ľuďom čo tam ostali. Dostali sa do pasce - budovy sa totiž zrútili. McLaughlin a Jimeno pre-

žili. Boli však zavalení šiestimi metrami sutín, nemohli sa hýbať, nevideli na seba a obaja boli ťažko ranení. Nasledujúcich 12 hodín strávili rozprávaním sa o svojich rodinách, životoch, túžbach - to všetko len aby niekto z nich nestratil vedomie a nezomrel. Ich príbeh zachytáva nová snímka režisér Olivera Stonea „World Trade Center“.

Film rovnako sleduje životy ich manželiek, detí a rodičov. Vyobrazuje ich bolesť a strach o svojich milovaných, nachádzajúcich sa niekde blízko pekla. Sú zničení a totálne neinformovaní. Will a John sa nevzdávajú, snažia sa privolať pomoc búchaním dvoch kovových tyčí. Tento buchtot nakoniec začul bývalý „mariňák“ z mesta Connecticut. Na jeho podnet Willa a Johna zachraňovali tímy požiarnikov, policajtov a lekárov. V hlavných úlohách sa predstavili Nicholas Cage a Michael Peña.

Tento film je v poradí druhý film v dejinách kinematografie, ktorý ma dokázal rozplakať. Ak ste ho v kinách už premeškali, využite najbližšiu možnú príležitosť a pozrite si ho. Stojí to za to.

Pedro (11)

» ODKAZOVKA

alebo papier znesie veľa

Anonym » baby z 2.c

Nika, Sima, Lucka, Katka, Mimka...
ste moje slniečka. Som rada,
že vás mám. KFS FOREVER!

Šestka » Červeniátku

Mojej sarkastickej
kamoške zo srdiečka :)

Rolník z tretej parcely » Kajovi

Kajo, nechaj už na pokoji tie ruské
traktory.

Anonym » All

Kto nespal na imatrikule?

3.C » Liz

Say hello to Liz :)

Pet'a » Tomášovi

Si super brácho, som fakt rada,
že ťa mám po ruke (najmä, keď
treba pomôcť) :P

Anonym » Majke Makarovej z 2.C

Ako sa majú tvoje kučeravé vlásky?
Nátačky sú ready?

Baša » Pal'kovi

Ahoj Palko, pozdravujem krtkov
v Južnej Amerike.

Anonym 4.B » Mima 1.B

Nedoliezaj už za mnou!
Aj tak z toho nič nebude...

3.C » Anike

Už sa konečne vráť,
lebo nám chýbaš.

Anonym » All

DEPECHE MODE !!!

(Zatiaľ) neznámy prvák »

spolužiačke Zuzane

Anonym z 1. ročníka » p. prof. Kaňukovi

Učenie ešte síce nikoho nezabilo,
no netreba preháňať!

Odkazujem, že skrinka č. 122 nie
je bezpečnostný sejf na mejkap.

Tajná ctiteľ'ka » Ľubovi R. z 2. C

Veľmi sa mi páčia tvoje básne. Ak to
bude možné, napíšeš mi nejakú?

Bohuznámy redaktor » All

pls, má mi niekto doložiť cca 10 bodov
na dvojku z matiky? thx, ja vratim!

Obdivovateľ'ka z 1.A » Johnny 1.B

Si veľmi sympatický človek :D.

4.C » All

Náš padlý hrdina Jozef Šimko sa
obetoval v boji o česť triedy. Navždy
preto zostane zapísaný v našich
srdciach...Odpočívaj v pokoji
a skoro sa uzdrav!

Pokladníci z 2.C » spolužiakom z 2.C

Prosíme všetkých, ktorí ešte nezaplatili ZRPŠ,
naj še spametajú a konečne tote peneži donešu!!!!
P.S. noste presne, lebo nevydávame.

legenda Ťapákoví

František Ťapák sa narodil 23. júna 1821 vo Vyšnej Hriňovej. Jeho otec bol banským inžinierom v Kremnických baniach a matka členkou antiemancipačného spolku ŽKHR*.

V škole patrila medzi podpriemerne talentovaných študentov, avšak kolektív jeho triedy vždy ocenil jeho prirodzené nadanie čítať pospiatky a zároveň si prehadzovať mincu medzi malíčkom a palcom ľavej nohy. Veľkolepé a zároveň šokujúce... Rovnako ako jeho víkendy v školskej skupine pri hre na gumbagule.

Po ukončení tretej ľudovej triedy sa s obdivuhodne nízkym hodnotením prepracoval do vyššej spoločnosti. Bol prijatý do basketbalového klubu Vyšná Hriňová, kde za národooslobodzovacie myšlienky bojoval na poste ľavého obrancu. V rokoch 1848/49 sa zapojil do revolúcie ako lukostrelec.

Jeho životné skúsenosti ho nenaučili v podstate nič. Má však pozoruhodne vypracované svalsťo palca ľavej nohy, takže by sa hodil (určite aj sám) do vášho futbalového tímu. Zachraňovať ho nebude treba. Tvrdí, že plávať vie.

* Žena K HRncu

Mark Švikara

INZERCIA

Drahí čitatelia nášho „vynikajúceho“ časopisu. Chceme vás upozorniť na novú rubriku - inzeráty. Keďže sme si všimli vysokú cenu časopisu a k tomu nepriamo úmerný rozsah dospeli sme k osvietenej myšlienke, že počet listov by mal byť priamo úmerný ($k = 5$). Kto nepochopil ta nevadí. Takže ak vám bude chýbať dajaka hygienická vreckovka či lukratívna nehnuteľnosť napíšte to nám do redakcie. Súčasťou inzerátov by mala byť zoznamka: on + ona, ona + on (on + on a ona + ona- kvôli pobúreniu verejnosti takéto inzeráty nezverejníme). Lístky píšete s označením „inzerát“ a „šmarte“ ich do odkazovky t. j. krabice pri bufete.

Ďakujeme, že ste si tento dríst prečítali ktorý nám nakázala napísať pani prof. A.R. ktorá to považuje za dobrý nápad. Prosíme a vopred ďakujeme za ohlas.

(ne)zodpovedný vedúci:
Jozef Peržef & Lukáš Imrich

VÝZVA:

Prosíme všetkých, ktorí sa počas tohtoročného Mikuláša zapísali u pána Luciena Hella, aby si so sebou čo najskôr priniesli svoj rodný list, zubnú kefku, pyžamo a samozrejme svoju dušu. Ďakujeme!

„Hterogbyľ: ruka,
noha, ruka, noha,
vräk – všeobecny
znak pre chlapca.“
Monika Demčaková

„Musím „pochváliť“ majstrov
krátenia, lebo čo moje oči
nevideli a moje uši nepočuli, toho
som sa dožil.“

p. prof. Tall

p. prof. Lazor : „Ta to mi ani nehovorte. Skočte z okna... ale
aj tak vás to naspäť vráti, lebo tam mám mreže.“
„Teraz bude úlohou pozrieť
si písomku a následne
použiť emočný stav.“
p. prof. Tall

„Vyhod'te žuvacie
potreby z úst!“
p. prof. Barlová

„...Hej jasné...a
svišť ju potom
balil do fólie.“
p. prof. Lazor

„Ešte jedna vec, prosím dámy, čo
majú lízatka v ústnych dutinách,
aby ich vybrali. Lebo ja dostanem
iné chuťky a po nich skočím.“
p. prof. Tall

„Je jedno, čo tam doplníte, či hrušku,
barackovicu, či neviem, čo máte radi...“
p. prof. Tall

(Učivo): Slovania boli pracovitý národ,
pohostinný, dobrosrdečný...
Juro Hudák : To tu cigáni ešte zjavne neboli.

„Tak toto je trilógia
čo má štyri časti a
je zakončená piatym
dielom.“
Dávid Horvát

„Prečo nedali do
výsledkov aj 3-jku?!
O čo je od nej 21-tka
lepšia?
Ved' to je rasizmus !“
p. prof. Tall

p. prof. Lazor: „Natočte si moni-
tor, bo na Vás nevidím!“

Jožo Mikluš: „Ne, ne pán profe-
sor, bo sa Vám stane z očí!“

žiak: „Neviem čo mám robiť.“

„Zavrtite okná! Na smrad ešte nikto
nezomrel, ale na zimu už áno!“
p. prof. Barlová

„Ak sme sa my narodili ako
nemehlá, môžeme sa zmeniť. Ale,
aké sa číslo narodilo, také musí
byť, ako bolo pokrstené, pobir-
mované a tak, tak také musí byť!“
p. prof. Tall

p. prof. Turák: „Čakáme už
tretie bábätko...“
žiaci: (všeobecné nadšenie)
p. prof. Turák: „A šak to
nebola až taká robota...“

p. prof. Tall:
„Je 9/4 to isté ako 3/2?“
žiak: Áno!

p. prof. Tall: „Áno?! Je prvopiatkový týždeň tak
dúfam, že to v spovedelnici oľutujete.“

Okrem toho že vás onedlho sladkosťami obdaroval
Mikuláš, jedného z vás obdarí aj časopis Cesta.
Súťažíme o veľmi praktický darček - kupón na bez-
platný nákup v školskom bufete v hodnote **20 Sk.**

Ešte raz si prezrite titulnú stránku. Titulka skrýva
meno jednej „slávnej“ osobnosti školy. Ak máte tip
na správnu odpoveď, neváhajte, dajte ju na papier a
vloďte ju **do Odkazovky** K dispozícií je vám aj naša
e-mailová schránka **casopiscesta@azet.sk** Neza-
budnite pripísať svoje meno a triedu, pretože
kto súťaží, nie je hladný!

Pickwick a Bubu

časopis **Cesta** - **šéfredaktori**: Matúš Duchoň aka , Vlado Tomek aka *Vlado*
(kto ešte nebol šéfredaktorom nech sa hlási u súdružky Richtárikovej...),

grafická úprava: Matúš Duchoň,

redakcia/prispievatelia: Viktória Birknerová aka *Vitka* , Stanislava Delčevová,
Barbora Macejová, Martin Ivanecký, Peter Tarasovič aka *Petro* , Majka
Škvarlová, Katka Kapcová, Miriam Reichlová, Majka Krupová, Viera Semanová,
Eva Kundříková, Matej Švikara, Bohdana Filipovičová, Katka Pivovarníková

pedagogický dozor, jazyková korektúra a odborná spolupráca:

Mgr. Anežka Richtáriková, **tlač**: tlačiareň Vaško.

Ďakujeme za slobodu prejavu! (aj za dar ju zneužiť ;D)